

[Chr. Thomsen.]

køre et stykke hen ad hovedvej eller offentlig vej. Det er noget væsentligt, når vi nu går ind i en sammenlægningsproces, at den finder sted på den rigtige måde. De krav, man stiller på det punkt i øjeblikket, er vi villige til fortsat at støtte, for at man ikke på en senere tid skal komme i den situation, at staten skal til at bruge en masse penge til en ny jordfordeling. Derimod vil det nok være rigtigt, at jordfordelingsloven i forbindelse med de mange nye motorveje og hovedveje, der laves, tages op til revision. Den er ikke tidssvarende, alene af den grund; at det mange gange tager alt for lang tid at få en sag gennemført. Jeg skal ikke herfra kunne udtale mig om, på hvilken måde den skal ændres; men jeg tror, det står klart for enhver, at administrationen af jordfordelingsloven er tung. Jeg erkender dog, at her måske er et område, hvor det er rigtigt at vente og se, hvad der kommer fra landbokommissionen.

Landbrugsministeren sagde, at det ville være rigtigt at afvente, at landbokommissionen gjorde en lang række andre ting færdige, fordi der er en vis sammenhæng imellem en lang række love. Jeg erkender, at der er en sådan sammenhæng. Men det er da rigtigt, at loven om landbrugsejendomme er hovedloven, og hvad den angår, har landbokommissionen for så vidt talt. Derfor er der intet som helst unaturligt i, at vi nu tager hovedloven op til revision, gennemdrøfter og ændrer den. Så vil det være naturligt ligesom at fylde rammerne ud for de andre love senere. At alle lovene skulle vente, indtil landbokommissionen er totalt færdig, kan ikke være saglig rigtigt, og jeg henstiller til landbrugsministeren, at man går i gang med i denne samling at få den del af lovene færdig, som kan gøres færdig.

Niels Ravn: Jeg vil gerne begynde med at takke landbrugsministeren for den afgivne redegørelse, som jeg er helt enig i. Jeg forstod, at det samme var tilfældet for hr. Chr. Thomsens vedkommende, og det er da meget at kunne notere det i en sådan debat.

Jeg må ellers sige, at jeg har været meget spændt på denne debat, for jeg har ikke rigtig kunnet finde ud af, hvad der egentlig var socialdemokratiets hensigt med forespørgslen. Jeg har fulgt lidt med i hr. Risgaard

Knudsens foredragsturné ud over landet, og jeg havde derfor egentlig ventet, at det var en voldsom og rigoristisk udvikling, man nu ønskede fremmet. Men så hørte jeg hr. Chr. Thomsen her i dag stå op og sige, at den udvikling, vi havde været inde i med nedlægning af 7.000 brug pr. år osv., fandt han i og for sig var det yderligste af det rimelige, og det er jeg sådan set ikke uenig i. Hr. Chr. Thomsen ønsker altså ikke udviklingen yderligere forceret på det område. Han finder, at som det er foregået under den gældende lovgivning, er han egentlig tilfreds. Så står jeg endnu mere uforstående over for, hvorfor vi egentlig skal have denne debat. Men det skal ikke afholde mig fra på det konservative folkepartis vegne at fremsætte nogle bemærkninger om vort syn på landbrugets øjeblikkelige situation og den lovgivning, som vi mener er påkrævet.

Jeg vil først sige, at jeg er helt enig med landbrugsministeren i, at der igennem 1960erne har været megen pessimisme i landbrugskredse, og det er jo forståeligt, når man har fulgt med i den udvikling, landbruget har gennemlevet. Ved indgangen til denne periode lå landmanden indkomstmæssigt set i forhold til andre befolkningsgrupper ikke særlig højt, men han var dog fortsat omtrent på højde med den faglærte arbejders årsindkomst. Igennem 1960erne har man imidlertid i landbruget måttet konstatere stadig faldende indkomster i forhold til de øvrige befolkningsgrupper, således at man ved udgangen af perioden endog var kommet ned under den ufaglærte arbejders indkomstniveau. Det er klart, at en sådan udvikling kun kan give anledning til pessimisme, og det er vel det, der har bl. a. medvirket til den store afvandring både fra bedrifterne og fra medhjælperstaben, som vi desværre har oplevet i denne periode. Landbrugsministeren nævnte nogle tal herfor, som jeg ikke skal gentage.

Når det er gået sådan, vil jeg gerne sige her i dag, er vi, der i denne periode har haft den opgave at skulle tale landbrugets sag, måske ikke er helt uden skyld. Vi har i denne periode søgt at afbøde de vanskelige forhold gennem støtteforanstaltninger, og det har naturligt medført, at vi har måttet male situationen i de sorte farver, som nu engang var på deres plads. Men når man ustandselig fremstiller et erhverv gråt i gråt, fremmer